

Sygn. akt V CSK 583/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku „P” S.A.

z siedzibą w K.

przy uczestnictwie E.S. i Z.S.

o stwierdzenie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego we W.

z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /14,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza na rzecz wnioskodawcy od uczestników solidarnie  
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestników postępowania E.S. i Z.S. od postanowienia Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia przysługującego od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji i jej funkcji, zadaniem tak zwanego „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżący powołali się we wniosku na pierwszą ze wskazanych przyczyn kasacyjnych. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas w orzecznictwie niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla wyniku konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw.

Kwestia prawna mająca uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania dotyczy tego, czy wymiana między właścicielem gruntu i przedsiębiorcą przesyłowym korespondencji, dotyczącej unormowania sytuacji prawnej przedsiębiorcy i urządzeń przesyłowych posadowionych na gruncie, może stanowić uznanie niewłaściwe roszczenia o ustanowienie służebności przesyłu, przerywające bieg zasiedzenia tej służebności przez przedsiębiorcę przesyłowego (art. 123 § 1 pkt 2 w zw. z art. 175 k.c.).

Tak sformułowane zagadnienie nie stanowi jednak istotnego zagadnienia prawnego w przytoczonym wyżej i ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozumieniu, albowiem nie pozostaje w ścisłym związku z podstawami

kasacyjnymi oraz motywami rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Wykazanie tej przyczyny nie sprowadza się jedynie do sformułowania problemu prawnego określonej treści. Wymagane jest przede wszystkim przedstawienie przez skarżących własnego wyводу jurydycznego, wykazującego zasadność preferowanego sposobu rozstrzygnięcia określonego zagadnienia prawnego oraz wykazującego wadliwość poglądu prawnego przyjętego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu.

Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.) wynika, że strony od 2006 r. prowadziły korespondencję i pertraktacje dotyczące uregulowania kwestii korzystania z gruntu wnioskodawców dla potrzeb posadowionych na nim od 1963 roku urządzeń elektroenergetycznych eksploatowanych przez wnioskodawcę. Po wejściu w życie art. 305<sup>1</sup> - 305<sup>4</sup> k.c. uczestnicy nie złożyli wniosku o ustanowienie służebności przesylu. Skarżący nie zawarli w skardze podstawy kasacyjnej opartej na zarzucie naruszenia art. 123 § 1 pkt 2 w zw. z art. 175 k.c., w takiej zaś sytuacji zachodziłaby ewentualna potrzeba rozstrzygnięcia postawionego zagadnienia prawnego w celu oceny zasadności podniesionego zarzutu. Należy ponadto podnieść, że Sąd drugiej instancji był związany wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 lutego 2014 r. w sprawie V CSK 167/13 (k. 156 - 164 akt sprawy), uchylającym poprzednie orzeczenie Sądu Okręgowego (art. 398<sup>20</sup> k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji, obciążając uczestników kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz wnioskodawcy, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną.

a.1.